

„Și iată a venit un bărbat, al cărui nume era Iair și care era mai-marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, Îl ruga să intre în casa Lui, Căci avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Și, pe când se ducea El, mulțimile Îl împresurau. Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată, Apropunându-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de mine? Iar Iisus a zis: **S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine.** Și, femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată. Iar El i-a zis: **Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.** Și încă vorbind El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: **Nu te teme; crede numai și se va izbăvi.** Și venind în casă n-a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacov și pe tatăl copilei și pe mamă. Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: **Nu plângeți; n-a murit, ci doarme.** Și râdeau de El, știind că a murit. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: **Copilă, scoală-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea să mănânce.** Și au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.”

(Luca 8, 41-56)

Cuvintele acestea, adresate lui Iair și rămase în cuprinsul Sfintei Evanghelii, **ne sunt adresate de fapt și nouă, și mai ales ne sunt adresate și nouă când ajungem în împrejurări grele, în împrejurări de verificare, de cercetare de noi înșine.** Credința noastră – am spus de multe ori – este o credință despovărătoare. Ce înseamnă asta?

Înseamnă că **cineva care are credință în Domnul Hristos are liniște sufletească, are bucurie, are mângâiere, are din credință curaj, are îndrăzneală în fața necazurilor; cineva care are credință în Hristos n-are niciodată pricină să se teamă, ci are întotdeauna pricină să fie încredințat că Domnul nostru Iisus Hristos îi stă întru ajutor.**

Moartea nu-i ultimul cuvânt, nu-i ultimul lucru în viața oamenilor, pentru că sufletul e nemuritor, sufletul nu moare niciodată, nu poate muri. Este și o moarte a sufletului, dar asta nu înseamnă nimicirea sufletului, ci înseamnă depărtarea sufletului de Dumnezeu; asta e moartea sufletului, o moarte fără moarte, moarte în care moartea nu poate face nimic. De ce? Pentru că Dumnezeu rânduieste lucrurile în așa fel încât omul să nu moară și **chiar dacă moare omul, moare ca să învie.** Aceasta este credința noastră, și cine n-are credința asta n-are nici credință despovărătoare, are o credință care nu-i lucrătoare.

Cineva, însă, care are o credință despovărătoare, o credință lucrătoare, acela știe că trecem din această viață prin moarte la o altă viață, la viața de după viață. Aceasta e credința noastră pentru că aceasta e învățătura Bisericii. Noi credem ce învață Biserica, noi credem ce învață Evanghelia, și dacă nu credem trebuie să ne silim să credem, să cerem de la Domnul Hristos ajutorul ca să ne dea mai multă credință să credem și în nemurirea sufletului, să credem și în judecata particulară, să credem și în judecata universală, să credem în rai și în iad, să credem în răsplată, să credem în toate acestea pentru că toate acestea ni le descoperă numai credința.

Ei, asta trebuie să facem și noi, iubiți credincioși: să ne întărim în credință, **să facem faptele credinței, să cerem înmulțirea credinței, să cerem înmulțirea iubirii, să cerem să avem o credință lucrătoare prin iubire, să cerem să avem credința aceea care ne asigură că murind nu murim, ci trăim și după moarte; să avem credința aceea care ne asigură că va fi o înviere a morților, nu din puterea omului, ci din puterea lui Dumnezeu.**

Așa cum Domnul Hristos a înviat pe Lazăr, cum a înviat pe tânărul din Nain și pe tânăra fiică a lui Iair, tot așa va face El prin puterea Lui să ni se realcătuiească trupurile la învierea cea de apoi și vom fi vii și cu sufletul și cu trupul – cu sufletul care nu moare și cu trupul care moare, se descompune și se recompune. Dacă nu avem credința aceasta, să știți că nu avem destulă credință. Dacă avem credința aceasta suntem fericiți și în viață și în moarte. Amin!

Arhim. Teofil Pârâian - "Credința lucrătoare prin iubire – Predici la duminicile de peste an" - <http://www.voscreasna.com>

Au nu știți că toți câți în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat? Deci ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții; Căci dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui, cunoscând aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, ca să se nimicească trupul păcatului, pentru a nu mai fi robi ai păcatului. Căci Cel care a murit a fost curățit de păcat. Iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și viețui împreună cu El, știind că Hristos, înviat din morți, nu mai moare. Moartea nu mai are stăpânire asupra Lui. Căci ce a murit, a murit păcatului o dată pentru totdeauna, iar ce trăiește, trăiește lui Dumnezeu. Așa și voi, socotiți-vă că sunteți morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

24 – 29 octombrie 2013 - Sărbătoarea Sf.Cuv.Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureștilor

De hramul Catedralei patriarhale au sosit în București, în ziua de **24 octombrie 2013**, spre închinare și folos duhovnicesc **icoana făcătoare de minuni a Sfinților Împărați Constantin și Elena**, în care se păstrează părțile din Cinstitul Lemn al Sfintei Cruci și din moaștele Sfintei Elena, precum și **icoana istorică a Sfântului Împărat Constantin cel Mare**, aduse de o delegație a Bisericii Greciei condusă de **Înaltpreasfințitul Părinte Dionisie, Mitropolitul Corintului**.

La baza Colinei Patriarhiei au fost întâmpinate de sfințele moaște ale Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, și de sfințele moaște ale Sfântului Mare Mucenic Artemie, general în armata Sfântului Împărat Constantin cel Mare, aduse de la Mănăstirea Căldărușani din Ilfov.

Icoana făcătoare de minuni a Sfinților Împărați Constantin și Elena, în care se păstrează părțile din Cinstitul Lemn al Sfintei Cruci și din moaștele Sfintei Elena, se află din anul 1987 în Biserica „Sfântul Nicolae” – Aidonion, din cadrul Mitropoliei de Corint.

Icoana istorică a Sfântului Împărat Constantin cel Mare, ce datează din sec. XV-XVI, provine de la Schitul Sfântului Constantin din Gelini - Corint, aflat într-o peșteră, și se păstrează în muzeul bisericesc al Mitropoliei de Corint. A fost adusă în muzeu după ce în anul 1986 a fost furată și apoi regăsită, iar schitul părăsit de către ultimul călugăr viețuitor, din cauza vremurilor grele din acea perioadă.

Icoana Sfântului Constantin se presupune că provine din Constantinopol, unde se află o altă icoană identică.

Sfântul Artemie a fost comandant în oastea Sfântului Constantin cel Mare și a fost martor la toate marile lui înfăptuiri. **A văzut pe cer semnul Crucii, a participat la lupta de la Pons Milvius în anul 312** și, potrivit tradiției, **a însoțit-o la Ierusalim pe Sfânta Elena, fiind de față la aflarea lemnului Sfintei Cruci**. După moartea Sfântului Constantin (†337), la porunca împăratului Constanțiu, Sfântul Artemie a aflat și a adus la Constantinopol moaștele Sfinților Apostoli Andrei, Luca și Timotei. Fiind apoi **numit guvernator al provinciei Egiptului**, ca **duce și trimis împărătesc (dux, augustalis)**, **s-a străduit pentru dezrădăcinarea idolatriei** și creșterea Bisericii. Iar în timpul împăratului Iulian Apostatul, Sfântul Artemie a mers la Antiohia și **l-a muștră pentru lepădarea de Hristos** și pentru că nu a urmat credinței și purtării Sfântului Constantin cel Mare. De aceea, după ce a fost **supus la chinuri**, marele duce Artemie a primit moarte mucenicească prin **tăierea capului, în anul 362**. Moaștele Sfântului Artemie au fost **mutate la Constantinopol**, în Biserica **Sfântul Ioan Botezătorul - Oxia**, unde erau foarte cinstite pentru darul minunat al tămăduirii bolilor, îndeosebi a diferitelor forme de hernie. Astăzi, părți din moaștele sale se află la **Mănăstirea Constamonitu**, din Muntele Athos, dar și în țara noastră, la **Mănăstirea Căldărușani** (Ilfov) și în alte sfinte locașuri.

www.ziarullumina.ro/

<http://basilica.ro>

Anunț : Din partea parohiei Mărtisor **72 de persoane** au completat **formularul de susținere** a inițiativei europene „**Unul dintre noi**” (de încetare a finanțării activităților care includ distrugerea embrionilor umani) care a fost transmis on-line.

Pilde ortodoxe - Dragoste de mamă

*O tânără domnișoară s-a întors acasă într-o după-amiază. Avusese o zi grea, cu multe probleme și acum era obosită și supărată. Mama ei, femeie în vârstă, s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare. S-au așezat împreună la masă, dar, ca orice mamă, a văzut de îndată tristețea din sufletul fetei și a căutat să o liniștească. - **Mai lasă-mă în pace, mamă!** Crezi că toate se pot rezolva așa, cu una, cu două? Nici nu știi despre ce-i vorba. - **Dar îmi poți povesti – i-a răspuns, cu răbdare, mama. Poate te-aș putea ajuta... - Cu ce să mă ajuti, cu sfaturi? M-am săturat de atâtea întrebări și sfaturi. Lasă-mă în pace!** – a mai strigat tânăra fată și a plecat în grabă, trântind usa. Spre seară, când s-a mai linistit, când și-a dat seama de greșeala ei, de supărarea pe care i-o pricinuisese, cu siguranță, mamei, s-a întors. Acasă însă, si-a găsit mama așteptând în fotoliul din fața ferestrei, cu capul în piept, parcă ar fi adormit. Dar ea murise, **murise de inimă rea** chiar în după-amiaza aceea. Zadarnice au fost lacrimile ce au urmat, zadarnică a fost toată durerea fetei. Mama murise și ultimele cuvinte pe care le auzise de la copilul ei fuseseră: **“Lasă-mă în pace!”**. Acest lucru o durea cel mai tare pe tânăra fată: **mama murise fără ca ea să-i fi spus, de fapt, cât de mult o iubește, câtă nevoie are de prezența ei, de sfaturile ei, de dragostea ei – dragoste de mamă.***

“După Dumnezeu, nu iubesc pe nimeni atât de mult ca pe mama” (Fericitul Ieronim)

Programul săptămânii 27 octombrie – 3 noiembrie 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	27 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Sf.Cuv.Dimitrie cel Nou) - Pr. Ticu
Luni	28 octombrie	17 - 19 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil - Pr. Ticu
Miercuri	30 octombrie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr. Ticu
Vineri	01 noiembrie	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	01 noiembrie	17 - 19 - Slujba acatistului – Pr. Ticu
Sâmbătă	02 noiembrie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți (Moșii de toamnă) – Pr. Ticu
Sâmbătă	02 noiembrie	17 - 21 - Vecernia Duminicii a 22-a după Rusalii – Pr. Dragoș
Duminică	03 noiembrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Bogatul nemilostiv) - Pr. Dragoș
Duminică	03 noiembrie	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr. Dragoș